

80 Pièce
INDO-CHINOIS

719

exemplaires

SAO CHIU
CÔNG NĂNG
MÃI THỂ

?

DEPOT LEVAL

INDOCHINE

Nº 940

Pièce
80 Indoch
719
C. Cadman
Giá 1 xu
per J. Van Kien

Nhà-in Hội Tin-Lành Đông-pháp
Voie N° 85, Hà-nội

Số 9

(C.)

Pour
gros
supplément
Toujours
avec
comme
change

UHN, OAS

OHAM 2HCO

ENT IAM

Handwritten text in a rectangular box, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and the texture of the paper.

DEPOT LEGAL
• INDOCHINE •

N° 9402

SAO CHỊU CÔNG NẶNG MÃI THẾ ?

TRONG sách kia, có chuyện một người tên là Cơ-đốc-đồ, ăn-mặc rách-rưới, nét mặt buồn-bực, lưng còng gánh-nặng, đứng ngoài đồng, vừa cầm một quyển sách xem, vừa than-khóc rầm-rĩ...; bất-dác kêu-la lên rằng: «Tôi phải làm chi cho được cứu-rỗi?» (Sứ-đồ 16 : 30).

Mấy hôm ông càng xem sách ấy, lại càng buồn-bực. Sau không chịu được, ông bèn thuật lại cùng vợ con hay. Vợ và bạn-hữu tìm cách yên-ủi ông, dỗ ông đi chơi cho quên sự bối-rối. Nhưng ông không được thỏa

lòng, cứ xem sách ấy mà tự hỏi rằng: «Tôi phải làm chi cho được cứu-rỗi?»

Một ngày kia, khi ông đang khóc ở ngoài đường, bỗng có một người tên là Truyền-đạo đi đến, thấy Cơ-đốc-đồ có vẻ bồn-chồn, bèn hỏi: «Tại sao ông khóc?»

Cơ-đốc-đồ đáp: «Tôi xem sách này, biết mình chắc sẽ phải chết, rồi bị đứng trước tòa án của Đức Chúa Trời.»

—«Sao ông còn muốn cứ sống, dầu đã chán đời rồi?»

—«Vì sợ gánh-nặng tội-lỗi mà tôi đương công sẽ làm cho tôi sa xuống vực sâu, tức là địa-ngục.»

—«Nếu số-phận như thế, sao ông cứ đứng đây, không trốn đi?»

—«Tôi không biết trốn vào đâu !»

—«Có phải ông thấy cửa kia, ở trên có đèn sáng-láng?»

—«Có.»

—«Vậy ông phải mau chạy đến cửa kia ; ở đó sẽ gặp người dạy ông phải làm thế nào.»

Cơ-đốc-đồ lắng tai nghe, rồi vâng theo mà đi ngay. Đang đi, thì có bạn-hữu khuyên ông đừng đi đường khó-nhọc ấy ; muốn đồ ông về nhà chơi-bời. Nhưng ông chỉ ước-ao tìm cách làm cho khỏi phải gánh nặng và được thích trí thỏa lòng, nên cứ đi. Rồi ông tới cửa, thấy trên khuôn có chữ đề rằng : «Hãy gõ cửa, sẽ mở cho.» (Ma-thi-ơ 7 : 7)

Cơ-đốc-đồ gỗ, thì có người tên là Hiền-lành mở cửa cho ngay. Hiền-lành bảo Cơ-đốc-đồ phải theo đường hẹp kia, đi lên một trái núi. Núi thì cao, dốc khó đi, nhưng Cơ-đốc-đồ cũng cứ vững lòng đi mãi. Trên góc núi có cây thập-tự, và gần bên có mồ-mả. Cơ-đốc-đồ tới nơi, động lòng nhớ rằng, Đức Chúa Jêsus đã chịu chết trên thập-tự giá, và Sách thánh đã chép về Ngài rằng: «Người đã mang sự đau-ốm của chúng ta, đã gánh sự buồn-bực của chúng ta;.... người đã vì tội-lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian-ác chúng ta mà bị thương. Bởi sự sửa-phạt Người chịu, chúng ta được bình-

an, bởi lẫn roi Người, chúng ta được lành bệnh» (Ê-sai 53:4,5).

Cơ-đốc-đồ nhìn thập-tự-giá, và tin chắc lời quý-báu ấy là phán hứa cho mình. Liền thấy gánh-nặng mình cũng đã lẫn khỏi lưng, trong lòng vui-vẻ quá đôi; vì biết Đức Chúa Jêsus đã chịu hình-phạt tội-lỗi thay cho mình, và mình được sạch tội.

Đó là câu chuyện thí-dụ về loài người đương cũng gánh-nặng tội-lỗi, đáng chịu hình-phạt. Đức Chúa Trời là Quan-án công-bình cần phải lên án tội-nhơn. Nhưng Đức Chúa Jêsus là Con Ngài đã dâng mình làm của-lễ chuộc tội cho loài người vậy. Xin độc-giả cứ xem

sách này thì sẽ càng hiểu rõ về sự cứu-rỗi qui-báu mà Chúa đã sắm-sẵn cho chúng ta.

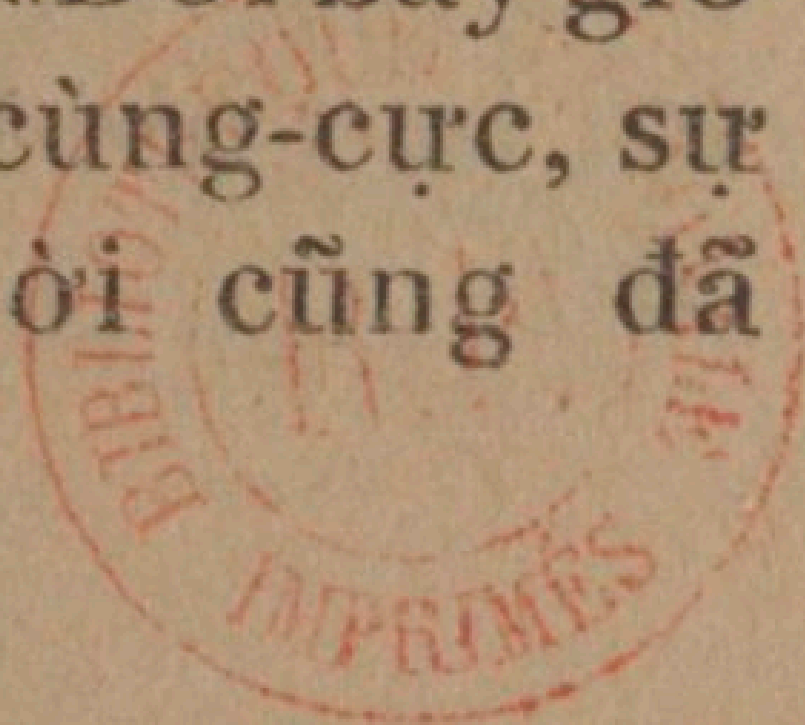
NGƯỜI ĐỜI CÔNG GÁNH TỘI-LỖI

Người đời khác nào Cơ-dốc-đồ này, nếu cứ dộn-dịp trong vòng làm-ăn, tấp-nập trên đường danh-lợi, thì có hưởng được một sự hạnh-phúc trọn-vẹn đó chăng? Thật là không được. Đây, thử găm kỹ mà xem, hám lợi mua danh, thay đen đổi trắng, lòng người đời vẫn chan-chứa tội-lỗi, mà ai là kẻ tự biết đâu? Than ôi, trong đời tối-tăm này, mấy kẻ tự khi mới sanh cho đến lúc chết mà không phạm một tội nào? Huống chi lại không làm được đều lành mà

minh muốn làm, và không tránh được đều dữ mà mình muốn tránh! Kinh-Thánh có chép rằng: «Vậy tôi thấy có luật này trong tôi: khi tôi muốn làm đều lành, thì đều dữ dính-dấp theo tôi. Khốn-nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân-thể hay chết này?» (Rô-ma 7 : 21, 24). Than ôi! Cái đời người ta ngăn-ngủi được bao, cái thân người ta tội-lỗi là thế, nếu sau khi ta chết, linh-hồn lại không được cứu-rỗi nữa, thì há chẳng đau-đớn xót-xa?

VĂN-MINH KHÔNG ĐỦ

Có kẻ bảo rằng: «Đời bây giờ văn-minh đã đến cùng-cực, sự sống của người đời cũng đã

sung-sương lắm rồi, thì người đời há chẳng thỏa-thích, còn phạm tội-lỗi gì nữa?» Thừa rằng: Cuộc văn-minh ngày nay, thật đã rực-rỡ như trăng tỏ hoa cười, song chưa từng thấy một dấu-hiệu nào tỏ ra là đã làm cho người đời bước lên trên đường hạnh-phúc cả. Văn-minh thế-gian chỉ có thể làm cho phần xác-thịt ta được biết sự vui-vẻ sung-sương một lúc mà thôi, chớ không có thể làm cho ta được hưởng hạnh-phúc đời đời. Vả, người ta càng tinh-khôn bao nhiêu, thì lại càng xa đạo thật bấy nhiêu; đồ dùng càng tiện-lợi bao nhiêu, thì lại càng sanh lười-biếng bấy nhiêu; càng giàu-

có sang-trọng, lại càng sanh ra chơi-bời kiêu-ngạo; càng chức trọng quyền cao, thì tâm-địa lại càng xấu-xa, tội-ác lại càng đầy-dẫy. Thế đủ biết rằng cuộc văn-minh đối với sự hối-cải, thật không có quyền vậy.

CƠ-ĐỐC-ĐỒ XEM SÁCH GÌ ?

Như vậy thì ta làm thế nào cho khỏi phải gánh nặng và được tái-sanh, sống được vui lòng thỏa dạ luôn luôn, đến khi chết được lên thiên-đàng hưởng phước đời đời? Muốn được như vậy, thì phải để ý suy-xét về quyển sách Cơ-đốc-đồ đã xem. Quyển sách đó cứu-vớt biết bao người thoát khỏi biển trầm-luân mà dắt-dẫn lên trên thiên-đàng

là nơi cực-lạc. Đó là sách gì? tức là Kinh-Thánh, là lời Đức Chúa Trời phán bảo người đời phải cư-xử theo như ý thánh của Ngài cho được cứu-rỗi.

Trong Kinh-Thánh có dạy rằng: «Mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời» (Rô-ma 3: 23); «Đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán-xét» (Hê-bơ-rơ 9: 27).

Song, Kinh-Thánh lại có dạy rằng: «Ấy là nhờ ân-điễn, bởi đức-tin, mà anh em được cứu, đều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban-cho của Đức Chúa Trời» (Ê-phê-sô 2: 8). Sự cứu đó, ơn ban-cho đó đã làm

trọn từ khi Đức Chúa Jêsus Christ chịu chết trên cây thập tự để chuộc tội-lỗi cho khắp cả mọi người rồi. Nếu ta xem-xét Kinh-Thánh, sẽ biết rõ được lẽ đạo của Đức Chúa Jêsus mà tin theo Ngài, thì ta mới có thể được cứu-rỗi và được hưởng phước đời đời, vì Ngài là đường đi, lẽ thật và sự sống, nếu không bởi Ngài thì không ai được đến cùng Đức Chúa Trời (Giăng 14 : 6).

ĐẲNG DỰNG NÊN MUÔN VẬT

Xem vậy thì biết quyền-năng của Kinh-Thánh lớn-lao là dường nào ! Đọc Kinh-Thánh, ta phải nhận-biết rằng Đấng đã phán bảo cùng ta trong Kinh-Thánh, là Đức Chúa Trời, là

Chúa đã dựng ra trời, đất, muôn vật. Người bên châu Á chỉ biết nói rằng: trước khi sáng-thế, có một cái khí lộn-xộn lẫn nhau, rồi sau mới chia ra âm-dương là trời với đất. Song chẳng biết cái khí lộn-xộn ấy bởi đâu mà có, cũng không biết dựng nên trời đất ấy là bởi ai. Chỉ biết trời, đất, người là tam-tài, song chẳng biết tự đâu mà có tam-tài ấy. Tam-tài đã không phải tự sanh ra được, thì tất phải có Đấng dựng nên. Sao biết? Đó là cái lẽ tất thế. Kia, thơ hay, tranh đẹp, cửa rộng, nhà cao, nếu không có người làm ra, há tự-nhiên có? Kia, cỏ tốt, hoa thơm, non xanh, nước biếc, nếu

không có ai dựng nên, há tự-nhiên thành? Kia, bốn mùa thay-đổi, muôn sao xoay-vần, nếu không có Đấng sanh ra, há tự-nhiên mà được như thế? Vậy biết ngoài tam-tài là trời, đất, và người ra, tất phải có một Đấng dựng ra hết cả trời, đất, muôn vật là Đức Chúa Trời vậy.

NGƯỜI ĐỜI PHẢI TÁI-SANH

Đức Chúa Trời sanh ra loài người để cho tự-do, kẻ nào biết ăn-năn đổi lỗi mà mau mau trở lại cùng Chúa, như Co-đốc-đô kia, thì Chúa sẽ ban cho Đức Thánh-Linh ngự trong lòng để dắt-dẫn đi lên con đường bình-an, về sau được hưởng phước đời đời; còn kẻ nào không tin-

cậy Chúa mà nghe lời cảm-dỗ của bạn-hữu xấu-xa hoặc của ma- quỷ mà làm mọi điều ác cho thỏa lòng tình-dục về xác-thịt trong đời tối-tăm này, thì đến khi chết sẽ bị hình-phạt đời đời ở nơi địa-ngục. Nếu ai đã nhứt-định vui lòng tin theo Chúa rồi, thì được Đức Thánh-Linh cảm-động làm cho thoát khỏi gánh-nặng của tội-lỗi mà trở nên người mới. Đó là ơn-phước của Đức Chúa Trời ban cho vậy. Đức Chúa Jêsus phán rằng: «Nếu một người chẳng sanh lại thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. Nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh-Linh mà sanh, thì không được vào

nước Đức Chúa Trời. Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh-Linh thì cũng như vậy» (Giăng 3: 3, 5 và 8).

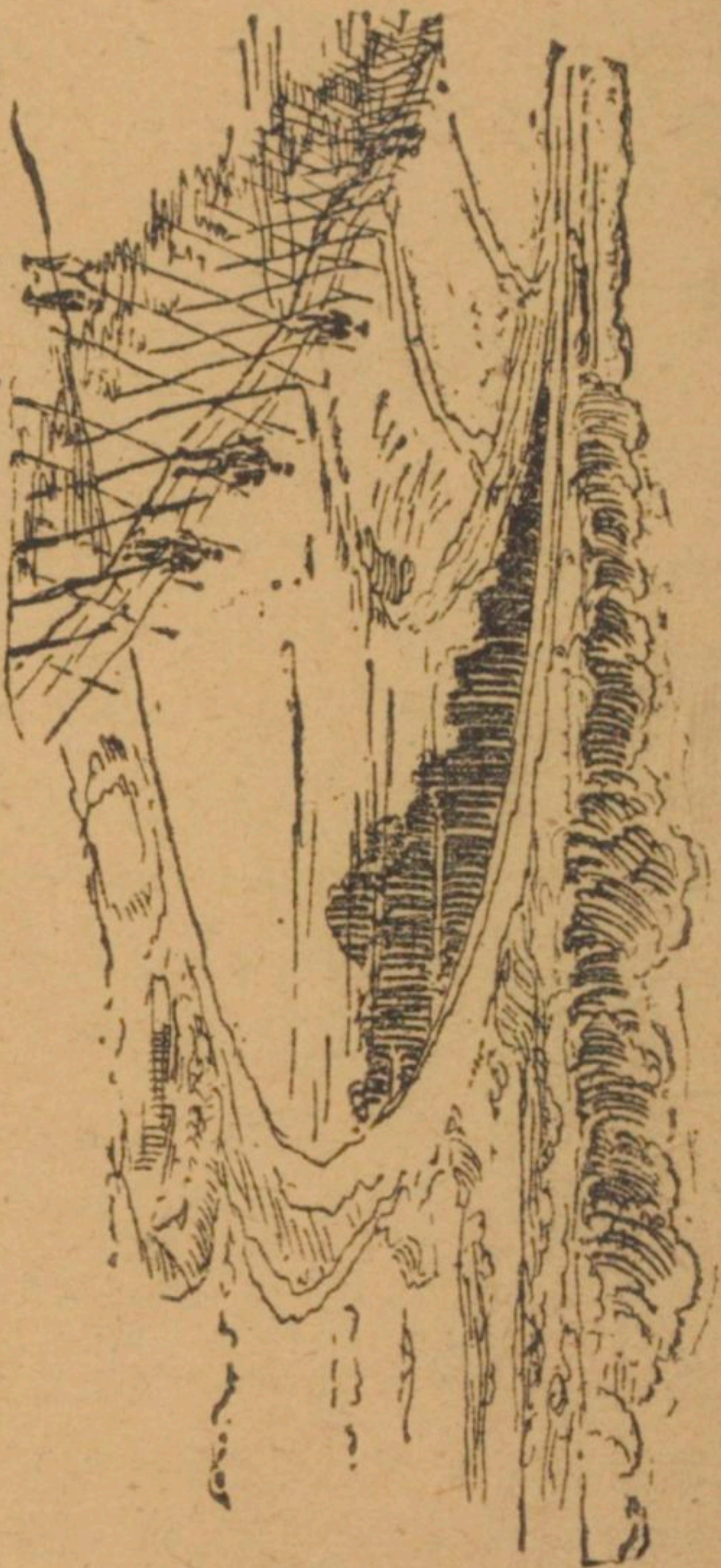
KẾT LUẬN

Chúng ta đã biết đạo Đấng Christ, tức là đạo Tin-Lành rất cao-thượng, rõ-ràng, giản-dị, tốt-lành như thế rồi. Đạo ấy tỏ ra cho ta biết rằng, phàm ai muốn được cứu-rỗi, thì Chúa sẽ ban cho ơn phước nhưng-không. Thật là ích-lợi lắm. Vậy ta phải nên khiêm-nhường, ăn-năn, sẵn-sàng nghe Chúa kêu gọi: «Hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các

người được yên-nghi» (Ma-thi 5: 11: 28), thì chắc sẽ thoát khỏi gánh-nặng tội-lỗi. Đấng Christ lại dạy sự cứu-rỗi đó là tự ta trực-tiếp mà cầu-xin Chúa, chớ không phải nhờ ai chuyển-đạt cho mình cả; vì không có một người nào được quyền cai-trị lương-tâm mình, và ngoài Chúa không ai có quyền mở, đóng cửa trời được. Đức Chúa Jêsus đã hứa rằng: «Ta ở đâu thì các người cũng ở đó» (Giăng 14: 3). Vậy ta chỉ nên dốc lòng tin Chúa, nhờ cậy công-lao trên thập-tự-giá của Ngài, theo đường-lối Ngài mà đi lên đến nước Đức Chúa Trời, đời đời hưởng phước dư-dật. A-men.

hic
haci
rist
ta
cho
dat
not
-tri
ua
ng
sus
cac
3).
ia,
tu-
loi
re
ng

quang
Ngon

Nếu muốn bỏ gánh nặng tội-lỗi, hãy chịu khó đi con
đường chật hẹp; thí dụ như người đi qua cầu này